

LIVETS VÅG

AV

ERIK OTTENGREN

Ett par kilometer ifrån centrum sjönk han ihop. Munnen fylldes med sand. Han satte sig fnysande och spottande upp. En lång välbekant sandstrand bredde ut sig framför honom. Medan de sista sandkornen ströks av mot handen för hans blick ut mot det öppna havet.

Doften av salt blandad med sand och tång strök förbi hans sandiga näsa. Saltet med sin lite fräna stickande havslukt. Sanden tonade ner med sin mjukare tysta doft. Tången, ja den fanns där ovanpå som en extra stark krydda. Tillsammans med den saltstänkta vinden. Dess kraftfulla tjut och vågornas inbjudande brus. Kom kombinationen, doft och ljud, att bli en helt underbar känslofull upplevelse.

Likt en dirigent... framför en enorm symfoniorkester som inte behöver använda sin taktpinne, utan istället höjer sina kupade händer till öronen för att kunna höra och känna allt. För att försöka finna någon felande länk, men endast finna en perfekt harmoni.

...likt en dirigent satt Lennart mitt på stranden och lyssnade, luktade, andades in och överväldigades av den otroligt välkomponerade och kärleksfulla orkestern. Ögonen blev glansiga och blicken stirrande tom, när han plötsligt hörde avlägsna skratt och rop utifrån havet. Avlägsna i både tid och rum. Han tittade upp och fick se sina föräldrar och syster stå i vattnet. Så långt ut att man inte trodde att de bottnade. Han påminde sig om vikens många grund.

De stod stilla, tittande inåt land. Som om de väntade på något. Med ens förstod han. Blicken for tillbaka och började söka mellan det grund de stod på och nästa. Lennart hittade nästan genast vad han sökte. En liten pojke på fem, sex år. Han iakttog honom med stigande kärleksfull ängslan för varje simtag;

Han är på väg mot det yttersta grundet, ut mot de sina. Han bottnar inte och kommer knappt göra det väl framme heller. Han kämpar mot vågorna och de sinande krafterna. Kallsup efter kallsup, våg efter våg. Nu är det inte långt kvar. Ännu en kallsup. Hostar och fräser. Försöker att andas emellanåt, krampaktigt. En lite bit till, bara en liten bit till. Totalt utpumpad når han sin pappas starka armar och kan äntligen pusta ut.

I nästa sekund får alla väldigt bråttom. De pekar utåt, skriker och gormar, nästan i panik. En jättevåg är på inrullande. Alla fyra ”springer” och simmar om vartannat. Till och med den lille som nyss var så trött. Med förnyade krafter försöker han ta sig fram för att hinna, hinna innan det är försent. När vågen kommer står de beredda i väntan på att den ska ”bryta”. Alla utom sexåringen. Han har ännu inte hunnit fram. Han skriker hest; Jag måste hinna! Får inte missa! Hälften av orden dränks i vågornas skummande brus. Nu bryts den! Här kommer den! Nuu! Skriker de tre i kör, samtidigt som de slänger sig med i precis rätt ögonblick. I samma sekund hörs pojkens förtvivlade rop genom dånet; Neej! Inte nu igen. Hela vågen far över honom med våldsam kraft och gömmer honom i ett hav av vitt skum.

Lennart skrattade när han mindes sina ofta misslyckade försök att hinna fram till ”vågen”. Han kunde känna de otrevliga kallsuparna i halsen. Sommar efter sommar tillbringades på detta sätt. Lennart mindes att de var rätt så ensamma om sin ”jakt”. Inte så konstigt när det

blåser tio sekund meter, ibland ännu mer. Dessutom var det ofta dåligt väder vid dessa vindstyrkor. Även om det så regnade var den underbara känslan att av kraften ”flyga med” trettio, fyrtio meter kanske ännu längre, värd alla stelfrusna lemmar. Efteråt värmde fotogenkaminen och många muggar varm choklad.

* * *

Hela berättelsen kan ses vid personligt möte.